

ÎNVIEREA DOMNULUI

Foaie duminicală a parohiei “Învierea Domnului”, cartierul Dacia, Iași

POMENIREA SF. CUVIOS DANIIL SIHASTRU

Întru tine, Părinte, cu osârdie s-a mântuit cel după chip; că luând crucea, ai urmat lui Hristos și lucrând ai învățat să nu se uite la trup, căci este trecător, ci să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta, cu îngerii împreună, se bucură, Cuvioase Părinte Daniil, duhul tău.

(Troparul Sf. Daniil Sihastrul, glasul al 8-lea)

Cuviosul Părintele nostru Daniil Sihastrul a fost unul din cei mai mari sfinți pe care i-a odrăslit pământul Moldovei, mare dascăl ai pustiei și povătuitor al călugărilor.

Acest sfânt al neamului nostru s-a născut într-o familie de oameni săraci de pe moșia mănăstirii Sfântul Nicolae din Rădăuți, la începutul secolului al XV-lea, primind din botez numele de Dumitru. Fiind ales de Dumnezeu din sânul maicii sale pentru viața cea îngerească a pustnicilor, s-a dovedit din pruncie purtător de Hristos. Că niciodată nu lipsea de la biserică, nici nu se juca asemenea cu ceilalți copii, nici nu căuta odihnă și mâncare; ci mereu se ruga, și întru toate asculta de părinți.

Când avea vârsta de zece ani, fiind dat să învețe carte în mănăstirea Sfântul Nicolae din Rădăuți, copilul Dumitru, deși tânăr cu vârsta, s-a dovedit bătrân cu înțelegerea. Căci în puțină vreme a deprins Ceaslovul și Psaltirea pe de rost, precum și nevoința cea duhovnicească, adică rugăciunea cea de taină a inimii, postul, smerenia și păzirea minții de gânduri rele. Pentru aceasta cuvioșii călugări foarte mult îl iubeau și se foloseau de blândețea și priceperea lui, căci era întotdeauna umbrit de darul Duhului Sfânt.

După cinci ani de ucenicie, tânărul ostaș al lui Hristos s-a făcut călugăr în această mănăstire, primind numele marelui proroc și împărat David. Și era întru toate ascultător cuvioșilor părinți, având ca dascăl și părinte duhovnicesc pe mult nevoitorul și purtătorul de Dumnezeu Sfântul Ierarh Leontie de Rădăuți.

Acest tânăr monah David era foarte râvnitor în nevoința vieții călugărești. Cel mai mult iubea liniștea, postul și rugăciunea. Zilnic nu gusta nimic până la asfințitul soarelui, iar uneori postea desăvârșit câte trei și chiar cinci zile și se hrănea numai cu legume și ierburi. În ascultare era tăcut, blând și tuturor supus, iar la biserică zăbovea ziua și noaptea ca o candelă mereu nestinsă.